

[Koføed.]

Jeg vil foreløbig sige, at ved den udvalgsbehandling, der kommer i folketinget, vil vi tilsige en velvillig medvirken.

Edele Kruchow: På det radikale venstres vegne vil jeg gerne give tilslutning til nedsettelse af det foreslåede udvalg. Imidlertid er der inden for det radikale venstre samme opfattelse, som ministeren gav udtryk for, at der siden 1971 er taget en række initiativer, og vi mener derfor, det vil være frugtbar især at samle sig om nogle få områder.

Inden for alle områder taler vi i dag om prioritering, men egentlig skulle vi nok mere tale om omprioritering eller omfordeling, og det gælder også vort sundhedsvæsen.

Sandheden er vel, at vi ganske simpelt ikke mere har menneskelig arbejdskraft til at foretage alt det, vi teoretisk skulle have evne til ud fra vor sum af viden inden for lægevidenskaben eller andre videnskaber. Når fru Lis Møller derfor taler om, at vi har mangel på læger, så er jeg ikke helt sikker på, at det er rigtigt, for jeg tror, det skal ses i en større sammenhæng. En omfordeling inden for sundhedsvæsenet ville imidlertid kunne føles smertelig, fordi vi så bevidst kan komme til at stå over for valget mellem liv og død — eller sagt lidt blidere, over for valget af, hvilke sygdomstilfælde der skal have fortrinsret ved udnyttelsen af vor viden og service.

Det må derfor være rimeligt, at udvalget, hvis det bliver nedsat, vurderer det hensigtsmæssige i at oprette et organ til tilvejebringelse af en virkelig landsomfattende og langsigtet, overordnet planlægning af udviklingen inden for det samlede sundhedsvæsen. Dette tænkte organ, som også har været omtalt i perspektivplanen for 1970-85, går også under navnet det danske sygehusinstitut, men skal altså langt fra kun beskæftige sig med sygehuse.

Selv om vi har fået det tiltrængte nye professorat i almen medicin, var det dog i allerhøjeste grad ønskeligt, om det socialmedicinske forebyggende arbejde kunne vurderes nøjere i sammenhæng med hele vor sygdomsbekæmpelse, sådan som den foregår i dag. Overlæge Heinild har f. eks. gang på gang peget herpå, ligesom der også fra andre sider foreligger undersøgelser, f. eks. apts-

læge Vagn Christensens afhandling „Boligforhold og børnesygelighed“.

Ministeren nævnte en henvendelse til det lægevidenskabelige forskningsråd netop i forbindelse med den socialmedicinske forskning. Siden 1971 har vi jo fået planlægningsrådet for forskningen, som er i kontakt med folketingets forskningsudvalg. Folketinget får i fremtiden mulighed for indseende med indstillingen til forskningsbevillinger, og det vil måske kunne styrke mulighederne for imødekommelse af krav fra socialmedicinen, hvis et kommende udvalg skulle blive i stand til at tydeliggøre behovet herfor.

Med hensyn til naturlægernes præparater og ikke-autoriserede helbredelsesmetoder er vi i det radikale venstre åbne for drøftelse af muligheden for etablering af en løbende og uvildig, videnskabelig undersøgelse af disse præparater og metoder.

Vi lever i det hjørne af verden, hvor mennesker har det største antal læger i forhold til indbyggerantallet, samtidig med at man her i landet har den opfattelse, at man uanset velstandsniveau har krav på ligelig behandling. Det, vi altså fra politisk side skal være med til at sikre, er, at vi medvirker til, at den uddannelse og den service, vort sundhedsvæsen kan råde over i fremtiden, bliver mest menneskeligt og mest hensigtsmæssigt udnyttet.

Vi giver fra det radikale venstre tilsagn om et velvilligt udvalgsarbejde.

Poul Dam: Da jeg hørte fru Lis Møller, kasserede jeg den tale, jeg havde tænkt mig at holde. Bedre kan det ikke siges. Jeg vil gerne først og fremmest tilslutte mig det, fru Lis Møller sagde, men jeg skal lige tilføje én ting. Vi har her ikke alene at gøre med nogle meget vigtige og vanskelige saglige og faglige spørgsmål, men også med et socialpsykologisk problem. Der er i ganske store dele af befolkningen en udbredt mistillid til vores sundhedsvæsen. Noget af denne mistillid er ufornuftig, det er der næppe tvivl om, men andet af den hænger måske sammen med en folkelig frygt for og mistillid til grupper, som er alt for kloge og alt for sikre på, at de ved alting bedre selv. Jeg tror, det ikke mindst under hensyn til den udbredte stemning i befolkningen, at der bliver planlagt, og der bliver helbredt hen